

Sygn. akt VU 75/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant Izabela Grzybowska

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku D. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o prawo do renty socjalnej

na skutek odwołania D. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 22 listopada 2011 r. sygn. (...)

1. **oddala odwołanie,**

2. **przyznaje ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. adwokatowi Ł. O. kwotę 221, 40 (dwieście dwadzieścia jeden złotych czterdzieści groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawcy D. G..**

Sygn. akt V U 75/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 listopada 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił D. G. prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu ZUS podał, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej, a zatem w myśl art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 ze zm.), brak jest podstaw do przyznania świadczenia.

Od powyższej decyzji złożył odwołanie w dniu 21 grudnia 2011 roku D. G..

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. G. urodził się w dniu (...). W czerwcu 2008 roku ukończył (...) Szkołę Zawodową nr (...) w Ł. w zawodzie kucharz małej gastronomii, a następnie w kwietniu 2011 roku ukończył Technikum Uzupełniające(...) w Ł. w zawodzie technik żywienia i gospodarstwa domowego.

(dowód: wniosek o rentę socjalną k. 63, świadectwa szkolne k. 45, 71 w aktach ZUS)

W dniu 1 września 2011 roku D. G. złożył ponowny wniosek o ustalenie prawa do renty socjalnej.

(dowód: wnioski o rentę socjalną k. 63 w aktach ZUS)

Orzeczeniem z dnia 5 października 2011 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, iż D. G. nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 5.10.2011 roku k. 79 w aktach ZUS)

D. G. wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia, w wyniku czego komisja lekarska ZUS w dniu 4 listopada 2011 roku, wydała orzeczenie zgodne z opinią lekarza orzecznika ZUS stwierdzając, że D. G. jest całkowicie niezdolny do pracy.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 4.11.2011 roku, k. 93 w aktach ZUS)

D. G. od 1 roku życia jest głuchoniemy – nie słyszy i nie mówi. Posługuje się językiem migowym. Nie jest całkowicie niezdolny do pracy, jego schorzenia dają jedynie podstawę do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy, gdyż stanowią przeciwwskazania do prac wymagających kontaktu werbalnego, prac na wysokościach, prac przy maszynach, jednakże jest w stanie podjąć proste prace w rolnictwie, sadownictwie, hodowli, pakowacza, to jest prace w których polecenia są wydawane sporadycznie i można je spisać. U D. G. nie stwierdzono psychopatologii skutkującej całkowitą niezdolnością do pracy.

(dowód: opinia biegłego sądowego lekarza z zakresu otolaryngologii M. Z., k. 20; łączna opinia biegłego sądowego psychiatry B. J. i psychologa M. P., k. 48-49; uzupełniająca opinia biegłego sądowego psychiatry B. J., k. 248-249; opinia biegłej sądowej z zakresu otolaryngologii B. G., k. 230-231)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 z późn. zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Przepis art. 5 powołanej ustawy nakazuje przy tym, aby ustalenie całkowitej niezdolności do pracy następowało na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.). Stosownie do treści art. 12 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS za całkowicie niezdolną do pracy uważa się osobę, która całkowicie utraciła zdolność do jakiegokolwiek pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 wskazanej ustawy przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Natomiast w art. 13 ust. 4 powyższej ustawy zawarte zostało zastrzeżenie, iż zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody w orzeczeniu całkowitej niezdolności do pracy.

W przedmiotowej sprawie w celu ustalenia, czy pełnoletni D. G. jest całkowicie niezdolny do pracy, a jeśli tak, to kiedy powstało naruszenie sprawności organizmu powodujące tą niezdolność, Sąd dopuścił dowody z pisemnych opinii biegłych sądowych: lekarzy otolaryngologów oraz biegłego psychiatry i psychologa.

Z opinii lekarzy otolaryngologów M. Z. oraz B. G. wynika, iż D. G. pomimo iż jest osobą głuchoniemą, to z uwagi na charakter schorzenia, swoją sprawność ruchową, poziom inteligencji, czy też wykształcenie nie jest całkowicie niezdolny do jakiejkolwiek pracy zarobkowej. Biegli sądowi wskazali, że może podjąć zatrudnienie przy prostych pracach. Powyższe opinie są jasne, pełne i przekonujące. Brak było podstaw do podważania kompetencji dwóch lekarzy z zakresu specjalności dotyczącej choroby D. G.. Nie sposób zgodzić się z zarzutami do powyższych opinii podniesionymi przez pełnomocnika wnioskodawcy w piśmie z dnia 12 listopada 2013 roku (k. 245) wskazującymi na wewnętrzną sprzeczność opinii biegłego sądowego z dnia 18 października 2013 roku. Jak wynika z powyższych opinii, biegły co do zasady nie wykluczył możliwości wykonywania pracy przez D. G., jednakże wskazał, że zakres możliwych do wykonywania prac jest ograniczony do tzw. prac prostych. W ocenie Sądu Okręgowego ewentualna praca wnioskodawca w małej gastronomii, na stanowisku kucharza czy też na stanowisku technika żywienia jest możliwa, a komunikowanie się D. G. z innymi osobami mogłoby odbywać się poprzez język migowy albo na piśmie. Nie trudno jest sobie wyobrazić kucharza, który po przekazaniu mu przez kelnera, czy też inną osobę przyjmującą zamówienie, pisemnego zamówienia klienta, po prostu przyrządza zamówione danie. W tym zakresie nie jest konieczne komunikowanie się z innymi osobami.

Również z opinii lekarza psychiatry B. J. i psychologa M. P. sporządzonej po badaniu wnioskodawcy przy udziale tłumacza języka migowego wynika, iż D. G. nie jest całkowicie niezdolny do jakiejkolwiek pracy zarobkowej. Nie stwierdzono u wnioskodawcy psychopatologii mogącej skutkować zaburzeniami czynności organizmu powodującymi całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy zarobkowej. W ocenie Sądu Okręgowego powyższe opinie są jasne, pełne, i przekonujące. Brak było podstaw do podważania kompetencji lekarzy sporządzających opinie. Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może żądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Taka sytuacja miała miejsce z uwagi na przedstawienie przez wnioskodawcę nowej dokumentacji medycznej z pobytu w szpitalu psychiatrycznym. W konsekwencji Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej opinii lekarza psychiatry B. J., który stwierdził, że dołączona dokumentacja nie ma wpływu na wcześniejsze wnioski końcowe opinii i ponownie stwierdził, że D. G. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznał, iż zarówno opinia podstawowa jak i uzupełniająca są wystarczające dla potrzeb rozstrzygnięcia i w konsekwencji uchylił wcześniejsze postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego psychiatry jako niecelowe, oddalając także wniosek pełnomocnika wnioskodawcy złożony na rozprawie w dniu 18 grudnia 2013 roku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry. Ostatecznie Sąd Okręgowy uznał, iż dotychczas sporządzone opinie są kompletne, jasne, spójne, precyzyjne, co szczegółowo zostało opisane powyżej, a w konsekwencji brak jest powodu dla mnożenia kolejnych opinii biegłych z zakresu tejże specjalności.

Ponadto Sąd Okręgowy oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o odroczenie rozprawy z uwagi na konieczność przesłuchania wnioskodawcy, gdyż Sąd Okręgowy nie widział takiej potrzeby, wszystkie aspekty sprawy zostały w pełni wyjaśnione, a dotychczasowy przebieg postępowania wykazuje, iż wniosek ten został powołany jedynie dla zwłoki w postępowaniu.

W świetle przeprowadzonych dowodów należało zatem uznać, iż wnioskodawca nie jest osobą całkowicie niezdolną do jakiejkolwiek pracy zarobkowej, a w konsekwencji nie spełnia przesłanek warunkujących przyznanie mu prawa do renty socjalnej.

Z tych zatem wszystkich względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. 1982, Nr 16, poz. 124 z późn. zm.) w zw. z § 2 ust. 2 i 3 i § 12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

udzielonej z urzędu przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. O. kwotę 221,40 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej D. G. z urzędu.